

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 14, 2018

Nummer 14, 2018

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:533](#) 06-04-2018

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:1471](#) 05-04-2018

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:1469](#) 05-04-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:10011](#) 16-11-2017

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2018:2603](#) 20-03-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:1034](#) 07-02-2018

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2017:10840](#) 27-09-2017

RECHTSPRAAK

In deze zaak is een mentorschap ingesteld en een mentor benoemd. Had het gerechtshof hiertoe mogen besluiten zonder eerst een onafhankelijke deskundige te horen? De Hoge Raad oordeelt van wel.

De man klaagt dat sprake is van een schending van het recht op een eerlijk proces in de zin van artikel 6 lid 1 EVRM wegens het ontbreken van ‘*equality of arms*’, omdat het hof de bevindingen van de instelling geheel overneemt ofschoon betrokkene ten opzichte van deze instelling in een ongelijke situatie verkeert, gelet op de diverse rollen die de instelling in deze procedure speelt, als verzoekster en als deskundige. Daardoor is de visie van deze deskundige niet een objectief advies van een onpartijdige deskundige.

De Hoge Raad overweegt dat voor zover de man klaagt dat de (destijds) behandelend psychiater, die het verzoek heeft ingediend en tijdens de mondelinge behandeling is gehoord, niet een deskundige is die aan de uit artikel 6 EVRM voortvloeiende eisen voldoet, kan het bij gebrek aan feitelijke grondslag niet tot cassatie leiden, aangezien het hof die psychiater niet als deskundige heeft aangemerkt. Het beroep dat de man doet op EHRM 8 oktober 2015, 77212/12, AB 2016/167 (*Korošec*) treft daarom ook geen doel. De wet stelt niet de eis dat in een procedure tot instelling van een mentorschap een verklaring van een deskundige wordt overgelegd. Het staat voorts ter vrije beoordeling van de rechter of deze een onderzoek door een medisch deskundige noodzakelijk acht alvorens te beslissen tot instelling van een mentorschap (vgl. voor ondercuratelestelling: HR 6 oktober 2017, ECLI:NL:HR:2017:2562, NJ 2018/27).

Het hof mocht zijn oordeel baseren op hetgeen in de procedure schriftelijk en, ter zitting, mondeling was aangevoerd door de aldaar verschenen behandelend psychiater, maatschappelijk werker, betrokkene en zijn advocaat, alsmede op hetgeen het ter zitting zelf had waargenomen. Van een gebrek aan *equality of arms* waartegen artikel 6 EVRM waakt, is geen sprake geweest. Betrokkene voert niet aan onvoldoende gelegenheid te hebben gehad de medische bevindingen van de psychiater te bestrijden of zelf medische gegevens over te leggen. Hij betoogt ook niet het hof om benoeming van een (onafhankelijke) deskundige te hebben verzocht. De klacht van de man faalt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-04-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:533

Zaaknummer: 17/03985

RECHTSPRAAK

Einde alimentatieplicht wegens samenleven als waren zij gehuwd (artikel 1:160 BW). Komen de kosten van het rechercherapport voor vergoeding in aanmerking? Het hof vindt van niet.

Het hof concludeert dat er met ingang van 25 november 2015 sprake is van samenleven als waren zij gehuwd als bedoeld in artikel 1:160 BW.

Vervolgens beoordeelt het hof het verzoek van de man tot vergoeding van de kosten van het rechercherapport. De rechtbank had dit verzoek afgewezen. De man heeft ter motivering van zijn verzoek gesteld dat de vrouw haar spreekplicht heeft veronachtzaamd, dat zij feiten heeft achtergehouden en dat zij op slinkse wijze heeft getracht te verbergen dat zij samenwoonde met haar nieuwe partner. De vrouw heeft de stellingen van de man gemotiveerd betwist.

De grondslag van het verzoek van de man tot vergoeding van de recherchekosten is gelegen in artikel 6:96 lid 2 aanhef en onder b BW, in welk artikel is bepaald dat als vermogensschade mede voor vergoeding in aanmerking komen de redelijke kosten ter vaststelling van schade en aansprakelijkheid (HR 22 april 2016, ECLI:NL:HR:2016:724). Vergoeding van de recherchekosten is een vorm van schadevergoeding die alleen kan worden toegewezen indien op de vrouw een verbintenis tot vergoeding van schade rust. In dit geval ligt, zo begrijpt het hof, een beweerdelijke aansprakelijkheid van de vrouw uit hoofde van onrechtmatige daad aan het verzoek van de man ten grondslag. Uit vaste rechtspraak volgt dat voor vergoeding van kosten ter vaststelling van schade en aansprakelijkheid als bedoeld in artikel 6:96 lid 2 aanhef en onder b BW, is vereist dat a) een *conditio sine qua non*-verband bestaat tussen de aansprakelijkheidscheppende gebeurtenis en de kosten; b) de kosten in zodanig verband staan met die gebeurtenis dat zij, mede gezien de aard van de aansprakelijkheid en van de schade, aan de aansprakelijke persoon kunnen worden toegerekend; (c) het redelijk was om in verband met een onderzoek naar de mogelijke gevolgen van die gebeurtenis deskundige bijstand in te roepen; en d) de daartoe gemaakte kosten redelijk zijn.

Het is aan de man om voldoende concrete feiten en omstandigheden te stellen en zo nodig te bewijzen om tot aansprakelijkheid en tot vervulling van genoemde vereisten en daarmee tot vergoeding van de kosten van het rechercherapport te komen. De enkele omstandigheid dat

zijn verzoek tot beëindiging van de onderhoudsverplichting is toegewezen, is daartoe onvoldoende. Dat geldt evenzeer voor het uitgangspunt dat het op de weg van de vrouw ligt om de man te informeren over het samenleven. In rechte is wel komen vast te staan dat per 25 november 2015 sprake is van samenleven als bedoeld in artikel 1:160 BW, maar de beoordeling van die vraag is niet enkel en alleen gebaseerd op de onderzoeksrapportage van het recherchebureau. De omstandigheid dat partijen in onderhavige procedure zowel in eerste aanleg als in hoger beroep geen eensluidende standpunten ten aanzien van de feiten hebben ingenomen, rechtvaardigt op die enkele grond ook niet de conclusie dat mitsdien de kosten van het recherchebureau voor vergoeding in aanmerking dienen te komen.

Daarbij komt dat, blijkens het verhandelde ter zitting, vaststaat dat de man het recherchebureau een opdracht heeft gegeven zonder de vrouw voorafgaand te wijzen op zijn vermoeden dat sprake was van samenleven. Voor het overige zijn geen, althans onvoldoende, concrete feiten en omstandigheden gesteld of gebleken die tot toewijzing van de recherchekosten kunnen leiden. Mitsdien wordt niet toegekomen aan het leveren van bewijs, nog daargelaten dat een specifiek en concreet bewijsaanbod ontbreekt.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 05-04-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:1469

Zaaknummer: 200.218.261_01

RECHTSPRAAK

Bewind. Hof wijst, evenals de rechtbank, het verzoek van de bewindvoerders af om alsnog machtiging te verlenen voor de omzetting van een deel van het vermogen van de rechthebbende in 1200 participaties in een fonds voor gemene rekening.

De bewindvoerders zijn in hoger beroep gekomen van de afwijzing van het verzoek om machtiging om een deel van het vermogen van rechthebbende onder te brengen in een fonds voor gemene rekening tegenover de uitgifte van participaties in dat fonds. De bewindvoerders zijn van mening dat het opzetten van zo'n fonds valt onder de normale exploitatie van de onder bewind gestelde goederen. Ten onrechte heeft de kantonrechter ook geoordeeld dat sprake is van een vermenging van vermogens tussen de rechthebbende en zijn bewindvoerders. Verder heeft de kantonrechter geen rekening gehouden met de voor de rechthebbende onevenredige financiële gevolgen van deze beslissing.

Eind 2015 hebben de broer van rechthebbende, de rechthebbende en zijn ouders een overeenkomst inzake een open fonds voor gemene rekening gesloten. Zij hebben een fonds voor gemene rekening opgericht. Feitelijk staat het ingebrachte geld op een spaarrekening ten name van de bewindvoerders. Voor het fonds is vennootschapsbelasting en omzetbelasting verschuldigd.

Het omzetten van (een groot deel van) het vermogen van de rechthebbende in een participatie in een fonds voor gemene rekening is, anders dan de bewindvoerders hebben betoogd, naar het oordeel van het hof, aan te merken als een daad van beschikken als bedoeld in artikel 1:441 lid 2 aanhef en onder a BW, die niet kan worden aangemerkt als een daad van gewoon beheer. Daaruit volgt dat een machtiging van de kantonrechter voor een dergelijke handeling is vereist.

Namens rechthebbende is € 120.000 ingebracht in het fonds tegen uitreiking van 1200 participaties van € 100.

Met het inbrengen van vermogen in het fonds door iedere participant, te weten de bewindvoerders én de rechthebbende, zijn de vermogens van de participanten vermengd. Er

is, kort gezegd, een onverdeeld vermogen ontstaan; dit is overigens ook een kenmerk van een fonds voor gemene rekening. Dit ongedeeld vermogen brengt, naar het oordeel van het hof, voor de rechthebbende ongewenste risico's met zich en is niet verenigbaar met het te voeren bewind over het vermogen van rechthebbende. Juist ook om die reden is in de aanbevelingen meerderjarigenbewind van het LOVCK&T van 10 april 2017, bepaald dat de bewindvoerder direct na benoeming de bij rechthebbende aanwezige gelden op een bankrekening ten name van de betrokkene dient te administreren en wel gescheiden van zijn, bewindvoerders, eigen vermogen. Aan deze aanbeveling wordt met het overhevelen van het vermogen van rechthebbende naar de gemene rekening niet voldaan.

De omstandigheid dat iedere participant met nummer herkenbare participaties bezit, dat deze derhalve herleidbaar zijn, dat iedere participant individuele aanspraak houdt op deze participaties en de mogelijkheid heeft om deze te verzilveren, maakt het vorenstaande niet anders.

Daarnaast wordt met de inbreng in het fonds voor gemene rekening het onder het beschermingsbewind gestelde vermogen van de rechthebbende in hoofdzaak aan het met wettelijke waarborgen omklede stelsel van toezicht door de kantonrechter onttrokken. De beheerder van het fonds is immers geen verantwoording verschuldigd aan de kantonrechter over het beheer. Weliswaar hebben de bewindvoerders zich bereid verklaard jaarlijks rekening en verantwoording af te leggen over het gevoerde beleid van het fonds, onder overlegging van alle relevante stukken van het fonds, en ter zitting het hof verzekerd dat de inleg van de rechthebbende volledig is te herleiden, maar een wettelijke basis hiervoor alsook een sanctie op het niet-nakomen van deze toezegging, ontbreekt. Het hof bekrachtigt de beschikking van de rechtbank.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 05-04-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:1471

Zaaknummer: 200.220.955_01

RECHTSPRAAK

Partneralimentatie. De man heeft de zorg voor de twee kinderen. Bij de bepaling van de draagkracht van de man wordt rekening gehouden met het eigen aandeel van de man in de kosten van de kinderen. Daarop wordt in mindering gebracht het door de man te ontvangen kindgebonden budget met alleenstaande-ouderkop. Gelet op de af te lossen schulden heeft de man geen draagkracht.

De vrouw heeft in het kader van de scheidingsprocedure verzocht om alimentatie van € 1250 per maand. De man heeft daartegen verweer gevoerd. Hij stelt geen draagkracht te hebben.

Bij de bepaling van de draagkracht houdt de rechtbank rekening met gebruikelijke aftrekposten en daarnaast met het eigen aandeel van de man in de kosten van de kinderen. Op dat eigen aandeel brengt de rechtbank in mindering het door de man te ontvangen kindgebonden budget, inclusief alleenstaande-ouderkop. Er resteert in dit geval een draagkracht tot betaling van een onderhoudsbijdrage van € 306 per maand.

Gelet op de schulden van partijen die resteren uit een lopend faillissement waarop partijen nog aangesproken zullen worden door de schuldeisers (omvang meer dan een ton) resteert naar het oordeel van de rechtbank geen draagkracht voor een onderhoudsbijdrage ten behoeve van de vrouw.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 20-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2018:2603

Zaaknummer: C/03/235482 / FA RK 17-1824

RECHTSPRAAK

De Raad voor de Kinderbescherming verzoekt de rechtbank, op verzoek van Jeugdbescherming Amsterdam, op grond van artikel 1:267 lid 2 BW een oordeel te geven over de beslissing van de Raad om geen verzoek tot beëindiging van het gezag van de moeder in te dienen bij de rechtbank. De rechtbank oordeelt dat de Raad terecht geen verzoek tot gezagsbeëindiging heeft gedaan.

De Raad voor de Kinderbescherming (de Raad) verzoekt de rechtbank, op verzoek van de gecertificeerde instelling (GI), om op grond van artikel 1:267 lid 2 BW een oordeel te geven over zijn beslissing om het gezag van de moeder niet te beëindigen. De Raad heeft aangevoerd dat het kind sinds een paar weken na haar geboorte onder toezicht staat. Zij woont thans, na een plaatsing in een pleeggezin, bij vader. Deze plaatsing is aanvankelijk ingezet met een machtiging uithuisplaatsing bij vader. De GI is van mening dat, nu duidelijk is dat het perspectief van het kind bij vader ligt, er gronden zijn om het gezag van moeder te beëindigen om in het belang van het kind de plaatsing bij vader duurzaam te kunnen realiseren. De Raad is met de GI van mening dat het in het belang is van het kind dat zij duurzaam opgroeit bij vader. In tegenstelling tot de GI is de Raad echter van mening dat het nu duurzaam realiseren van het hoofdverblijf van het kind bij vader meer gelegen is in de sfeer van ouderlijke verantwoordelijkheid dan in een verderstreckende maatregel: het kind woont bij vader, vader is in staat haar te verzorgen en op te voeden en het is nu aan vader om met een advocaat (en waar dat kan: ondersteund door de GI) de hoofdverblijfplaats bij hem juridisch te formaliseren middels een verzoek daartoe bij de rechtbank. De Raad heeft bij de besluitvorming meegewogen dat de GI, zodra het gezag en dus ook het hoofdverblijf bij vader is, geen gronden meer ziet om dan de thans lopende ondertoezichtstelling te laten voortbestaan. Ter onderbouwing van zijn standpunt heeft de Raad aan de rechtbank onder andere een beschikking van het Gerechtshof Amsterdam overgelegd waarin het hof de beschikking van de Rechtbank Amsterdam, strekkende tot gezagsbeëindiging, heeft vernietigd nu niet was voldaan aan het tweede vereiste van artikel 1:266 lid 1 onder a BW, te weten dat de minderjarige zodanig opgroeit dat hij ernstig in zijn ontwikkeling wordt bedreigd en de ouder niet in staat is de verantwoordelijkheid voor de verzorging en opvoeding van de minderjarige

te dragen binnen een voor de persoon en de ontwikkeling van de minderjarige aanvaardbaar te achten termijn.

De Raad heeft ter zitting nog aangevoerd dat niet kan worden gesteld dat moeder misbruik maakt van haar gezag. Daarnaast merkt de Raad op dat het onderzoekskader van een procedure waarbij een ouder verzoekt om het gezag van de andere ouder te beëindigen anders is dan in een procedure waarbij het verzoek tot gezagsbeëindiging voortvloeit uit een kinderbeschermingsmaatregel. Dit kan dan ook van invloed zijn op de conclusies die naar aanleiding van dit onderzoek zullen worden getrokken. Voorts stelt de Raad dat het thans nog te vroeg is om te kunnen zeggen dat moeder in de toekomst op geen enkele wijze invulling zal kunnen geven aan haar gezag. Dit zal dan ook te zijner tijd goed moeten worden onderzocht.

De GI stelt dat er voldaan is aan de juridische gronden voor gezagsbeëindiging. Voorst voert de GI aan dat het in het belang is van het kind is om zo spoedig mogelijk rust en duidelijkheid te krijgen omtrent haar opvoedperspectief. Daarnaast kan volgens de GI niet van vader worden verlangd, gelet op zijn persoonlijke omstandigheden, dat hij juridische procedures gaat voeren tegen moeder. Dit zal de verstandhouding tussen de ouders niet ten goede komen en is dan ook niet in het belang van het kind.

De rechtbank is van oordeel dat het op dit moment te vroeg is om over te gaan tot de beëindiging van het gezag van moeder over het kind. De huidige situatie, waarbij het kind bij vader woont is nog erg pril, en tevens is nu onvoldoende duidelijk geworden in hoeverre moeder in de (nabije) toekomst in staat zal zijn zich te ontwikkelen en weer een rol zal kunnen spelen in het leven van het kind.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 07-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:1034

Zaaknummer: C/13/637567 / FA RK 17-7030

RECHTSPRAAK

Beëindiging van het gezag van de vader in een situatie waarin beide ouders met het gezag zijn belast en de kinderen klem of verloren zijn geraakt tussen de ouders, maar de ouder bij wie de kinderen verblijven geen procedure start om het gezamenlijk gezag te beëindigen. Hof is van oordeel dat aan de eisen van artikel 1:266 aanhef en onder a BW is voldaan.

De rechtbank heeft ambtshalve het gezag van de vader over zijn twee kinderen beëindigd op grond van artikel 1:266 aanhef en onder a BW. De ouders hadden gezamenlijk gezag en de kinderen die onder toezicht stonden, wonen bij de moeder. De Raad voor de Kinderbescherming (de Raad) had na een verzoek van de gecertificeerde instelling (GI) tot onderzoek naar een verderstrekkende maatregel besloten geen verzoek tot gezagsbeëindiging bij de rechtbank in te dienen, waarna de Raad op verzoek van de GI op grond van artikel 1:267 lid 2 BW de rechtbank heeft verzocht een oordeel te geven of een gezagsbeëindiging noodzakelijk is. De rechtbank heeft deze vraag bevestigend beantwoord. De vader is van deze beschikking in hoger beroep gekomen.

Het hof is eveneens van oordeel dat een gezagsbeëindiging noodzakelijk is. Volgens het hof is voldoende gebleken dat de verstandhouding tussen partijen dermate slecht is dat daardoor geen normale communicatie mogelijk is tussen partijen, dat partijen niet in staat zijn samen belangrijke beslissingen te nemen voor de kinderen en dat niet te verwachten is dat in deze communicatie tussen de ouders op korte termijn in voldoende mate verbetering zal optreden om het gezag over de kinderen op behoorlijke wijze gezamenlijk te kunnen uitoefenen. De slechte communicatie tussen de ouders verhindert bovendien noodzakelijke beslissingen, in het belang van de kinderen, zoals is gebleken met een onderzoek van een van de kinderen waarvoor de vader geen toestemming heeft gegeven en de rechtbank vervangende toestemming heeft moeten verlenen. Ook het vervolgonderzoek naar dyslexie heeft door de opstelling van de vader vertraging opgelopen. Voorts is gebleken dat in de afgelopen twee jaren van de ondertoezichtstelling er geen constructieve samenwerking tussen de vader en de bij de kinderen betrokken instanties, waaronder de GI, tot stand is gekomen vanwege de

vermijdende en weigerachtige houding van de vader.

Het hof is met de GI van oordeel dat opnieuw een ernstige ontwikkelingsbedreiging zal ontstaan indien de vader weer mede het gezag over de kinderen heeft, waardoor een ondertoezichtstelling weer noodzakelijk is. Verder is gebleken dat er geen contact is tussen de vader en de kinderen, omdat de vader het niet eens is met de frequentie van de omgang.

Het hof constateert dat de vader geen gevolg heeft gegeven aan zijn verplichting en zijn recht ex artikel 1.247 BW om de kinderen te verzorgen en opvoeden alsmede dat de vader niet in staat en kennelijk onmachtig is om de verantwoordelijkheid voor de verzorging en opvoeding van de kinderen te dragen en niet in staat is om binnen een voor de persoon en de ontwikkeling van het minderjarige kind aanvaardbare termijn deze zorg wel te kunnen dragen. Gezagsbeëindiging is in het belang van de kinderen dan ook noodzakelijk.

Gebleken is dat de moeder geen procedure ex artikel 1:251a BW om eenoudergezag te bewerkstelligen heeft willen starten, omdat zij vanwege de ernstig verstoorde en niet te herstellen relatie tussen haar en de vader vreesde dat een dergelijke procedure de vader ernstig zou frustreren en dit voor haar en/of haar familie een ontoelaatbaar veiligheidsrisico zou opleveren. De GI achtte die vrees op grond van haar ervaringen met de vader tijdens de ondertoezichtstelling reëel en heeft vervolgens, in het belang van (de veiligheid van) de kinderen en de moeder, het initiatief voor de onderhavige gezagsbeëindigingsprocedure ex artikel 1.266 BW genomen. Het hof is, anders dan de vader, van oordeel dat deze procedure onder de hiervoor benoemde bijzondere omstandigheden van deze zaak in het belang van de kinderen en in combinatie met de wettelijke systematiek ten aanzien van procedures ter beëindiging van ouderlijk gezag, gerechtvaardigd gevoerd kon worden.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 16-11-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:10011

Zaaknummer: 200.212.753

RECHTSPRAAK

Verzoek om zuiver aanvaarde nalatenschap alsnog beneficiair te mogen aanvaarden op grond van het bekend worden van schulden. Kantonrechter wijst het verzoek af, omdat de schulden bekend behoorden te zijn.

Verzoekers hebben de kantonrechter verzocht om de zuiver aanvaarde nalatenschap alsnog beneficiair te mogen aanvaarden. Bij verzoekers waren ten tijde van het overlijden van erflater naar hun zeggen geen schulden bekend.

De kantonrechter stelt voorop dat zij ervan uitgaat dat verzoekers de schulden van erflater niet kenden op het moment dat zij de nalatenschap zuiver aanvaardden. Vervolgens is de vraag of zij de schulden behoorden te kennen. Uit de parlementaire geschiedenis van artikel 4:194a lid 1 BW volgt dat bij invulling van hetgeen een erfgenaam 'behoorde te kennen', het erom gaat wat hij redelijkerwijze had kunnen weten. Op grond van de wet rust op de erfgenaam de verplichting om de nalatenschap af te wikkelen. Onderdeel van de afwikkeling is het betalen van alle schulden. Om deze te kunnen betalen, zal de erfgenaam moeten weten welke schulden er zijn. Daarvoor is ten minste nodig dat hij de administratie van de erflater moet hebben geraadpleegd. In de situatie dat een erflater niet of nauwelijks een administratie voerde, rust op een erfgenaam de verplichting om nader onderzoek te doen naar de schulden van erflater.

Ter zitting hebben verzoekers verklaard dat de staat van de woning van erflater bedroevend was. Er was veel papier, maar verzoekers konden niet thuisbrengen wat wat was. Er was geen (op begrijpelijke wijze bijgehouden) administratie.

Gelet hierop is de kantonrechter van oordeel dat verzoekers de schulden behoorden te kennen. Zij hebben geen nader onderzoek gedaan naar mogelijke schulden van erflater, terwijl zij daartoe wel verplicht waren. Indien er geen (duidelijke) administratie van erflater is te vinden, dienen erfgenamen niet zuiver te aanvaarden. Daarbij komt ook nog dat, gelet op de staat van de woning en de geschiedenis van erflater, er onmiskenbaar reden toe was om onderzoek te doen naar schulden. Het verzoek zal dan ook worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 27-09-2017

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2017:10840

Zaaknummer: 5715540

Rechters: A.M. Koolen-Zwijnenburg

Wetsartikelen: 4:194a BW